

אחרית דבר

שלושה ימים לאחר הפסקת האש, בשבת 27 באוקטובר 1973, נכנס הגדוד לקו החדש שנוצר בין צה"ל לצבא המצרי ממערב לתעלת סואץ ותפס את הגזרה משני צידי ציר חבית (כביש האמנה) מדרום לנפִישה שבמבואות איסמעיליה. פלוגה ג, שאליה צורפה שארית פלוגה ב ונשארה עמה עד שיצאה לקורס מכ"ם, תפסה את המוצבים הקדמיים ביותר של צה"ל כלפי איסמעיליה, על ציר הכביש ועל מסילת הברזל המקבילה לו. תגברה אותה מחלקת טנקי שוט בפיקודו של אריה זינגר (ארד) שהורכבה מחוזרי חוץ-לארץ. בימים שהו טנקים במחפורות ליד וילה ששימשה כמפקדת הפלוגה, כקילומטר מדרום למוצבים, ובלילות יצאו לחניון מצפון לוילה. שאר הפלוגות נערכו מדרום לה, כשפלוגה ד מחזיקה בורשה. מבנה הקו היה כזה, שהגדוד החזיק במעין אצבע שחדרה לתוך הקו המצרי, כשהמצרים נמצאים מצפון לה ומשני אגפיה, ממזרח – מעבר לתעלת המים המתוקים – וממערב, בדיונות המדבר. הגדוד החזיק בקו נפִישה שבועיים. הזמן עבר בהתחפרות מזורזת במוצבים החדשים, בהתארגנות וגיבוש-מחדש של הפלוגות הפגועות, ובעיקר טיפול במבקרים הרבים מכל הסוגים – להקות, אמנים, רבנים, פסיכולוגים, קציני חינוך, קב"נים, צוותי חיפוש נעדרים, עיתונאים וקצינים מיחידות שכונות, מפקדות ממונות ומהמטה הכללי – שפקדו אותו חדשים לבקרים.

במהלך התקופה אירעה תקרית רצינית אחת. בשבת בצהריים, 2 בנובמבר, הגיעו דני מט עם קציני חטיבתו לסיור לקראת קבלת אחריות על הקו. המ"פ יואב גלבר יצא אתם למוצבים כאשר בתצפית לאחור נראו חיילים מצרים שחצו את תעלת המים המתוקים והתקרבו למפקדת הפלוגה שנמצאה כלפיהם בשטח מת. ממזרח לוויילה היה כפר חושות נטוש ובקצהו הדרומי עמדה נטושה של סוללת תותחי נ"מ, שהיתה כנראה יעד של המצרים.

יואב הורה לסגנו, עוזי ארד לרכז את כל המא"גים משני המוצבים ולנוע למוצב שעל מסילת הברזל ולחסום משם את דרך נסיגתם של המצרים. הוא עצמו חזר לוויילה, ריכז את מעט הלוחמים ששהו בה, העלה מא"ג לרתק על הגג והחל להדוף את המצרים מהחושות מזרחה לעבר תעלת המים המתוקים שמכיוונה באו. אריה זינגר הצטרף אליו עם אחד הטנקים ותגבורת שהגיעה מהפלוגות האחוריות בפיקוד רוני שמואל מ"פ ו השלימה את המלאכה והשתלטה על עמדת הנ"מ. המצרים שנסוגו נפגעו מאש המא"גים של עוזי, ועד לשעות הערב התנהלו חילופי אש כשהמצרים מנסים לחלץ את נפגעייהם ולוחמי הגדוד מונעים זאת מהם. עם חשיכה הושגה הפסקת-אש בתיווך משקיפי האו"ם והמצרים פינו את נפגעייהם. לגדוד לא היו נפגעים בתקרית זו.

כעבור יומיים העביר הגדוד את קו נפישו לחטיבת צנחני המילואים של דני מט ויצא לפרק של התארגנות ואימונים במחנה המצרי שליד שדה התעופה כספרית. פלוגה ב יצאה לקורס מכ"ם, וישראל הרשקו התמנה למפקדה. יואב גלבר חזר לארץ להצטרף לצוות של ועדת אגרנט והוחלף על-ידי עוזי ולדמן. יואב מתן חזר מפציעתו ולתפקידו כסמ"פ ג ובעקבותיו חזרו קצינים נוספים שנפצעו בקרב בחווה הסינית והחלימו מפציעתם.

בסוף נובמבר 1973 עבר הגדוד למחנה ביר תמדה בסיני ומשם

חזר בתחילת דצמבר לקו בגזרת מוצא ציר המתלה, מול קבעת קורה שהוחזקה על-ידי כוחות מארמיה 3 המצרית. הגדוד נשאר בקו במשך כל תקופת המתיחות בדצמבר שבה עלו חששות להתמוטטות הפסקת האש וחידוש המלחמה על רקע כיתור הארמיה ה-3. עם הרגעת המצב בסוף החודש חזר הגדוד לצד המערבי של התעלה, ותפס את הקו מול הארמיה ה-3 המצרית בגזרת קילו שמצפון לסואץ, שבה הועברה האספקה לארמיה 3. פלוגה אחת של הגדוד החזיקה בתנאי אקלים ושטח קשים את פסגת ג'בל עתקה מדרום מערב לסואץ.

בינואר 1974 הושג הסכם הפרדת הכוחות בחזית המצרית והיא נרגעה. מלחמת ההתשה שהתנהלה בה מאז סיום המלחמה פסקה, ובמקומה החלה להתפתח מלחמת התשה קשה יותר במובלעת שהחזיקה ישראל בצד הסורי של הגבול ברמת הגולן. הגדוד עלה, במסגרת כל החטיבה לקו המובלעת ותפס את הגזרה הצפונית שלו, ובכלל את זה את מוצבי החרמון. התקופה בה החזיק הגדוד את הקו היתה החמה ביותר במהלך מלחמת ההתשה בגולן, והגדוד איבד במהלך ההפגזות הסוריות חמישה מלוחמיו, ובהם המג"ד החדש, יעקב קרן (קירשנר), שהחליף את איציק מרדכי לאחר מינויו לסמח"ט ונכנס לתפקידו זמן קצר לפני שנהרג.